

NE SKUTEČNĚ

TRAPNÝ

ŽIVOT

LOTTIE

BROOKSOVÉ

KATIE
KIRBYOVÁ

FRAGMENT

Neskutečně trapný život Lottie Brooksové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Katie Kirbyová
Neskutečně trapný život Lottie Brooksové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NESKUTEČNĚ
TRAPNÝ
ŽIVOT
LOTTIE
BROOKSOVÉ

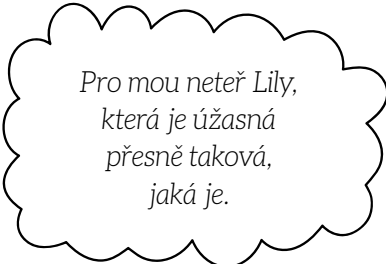
**NE SKUTEČNĚ
TRAPNÝ
ŽIVOT
LOTTIE
BROOKSOVÉ**

**KATIE
KIRBYOVÁ**

FRAGMENT

*Pro mou neteř Lily,
která je úžasná
přesně taková,
jaká je.*

STŘEDA, 11. SRPNA

(ANEB 19. DEN LETNÍCH PRÁZDNIN)

Molly je pryč dvacet sedm a půl hodiny a nikdo nemá ani páru, jak strašně moc mi chybí. Je to skoro stejný pocit, jako by mi někdo vyrval vnitřnosti, nacpal je do pračky a pak mi je nastrkal zpátky do břicha.

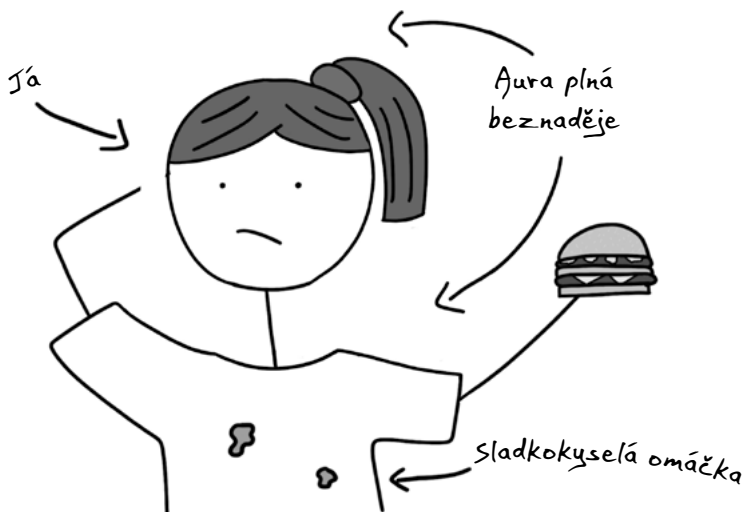
Rodiče mi s tímhle vůbec nedokážou pomoci. Podle mě je to proto, že sami nemají kamarády, a tak ani neví, jaké to je, když se ti nejlepší kámoška přestěhuje až do Austrálie. Říkají mi věci jako: „Za chvíli si najdeš spoustu nových kamarádů, Lottie.“

Kolik si asi tak myslí, že mi je? Tři? Nejsem přece ve školce, kde se dá jen tak k někomu přiskočit, říct: „Pojď se mnou lepit!“ a pak si vytvořit přátelské pouto navěky věků díky lepidlu Herkules. Lidi tam venku ve světě jsou hrozní!

Dám vám příklad toho, jak se mnou rodiče jednají jako s děckem: zrovna jsme jeli na jídlo do Mekáče a tatka mi chtěl koupit Happy Meal, aby mě rozveselil! Jako... co ho to vůbec napadá?

Nakonec se mi podařilo vysmlouvat si Big Maca, ale nejhorší bylo, že chutnal hrozně, byl suchý a zasekl se mi v krku. Mamka prý, že je to možná proto, že moje chuťové buňky snad konečně dospívají, ale

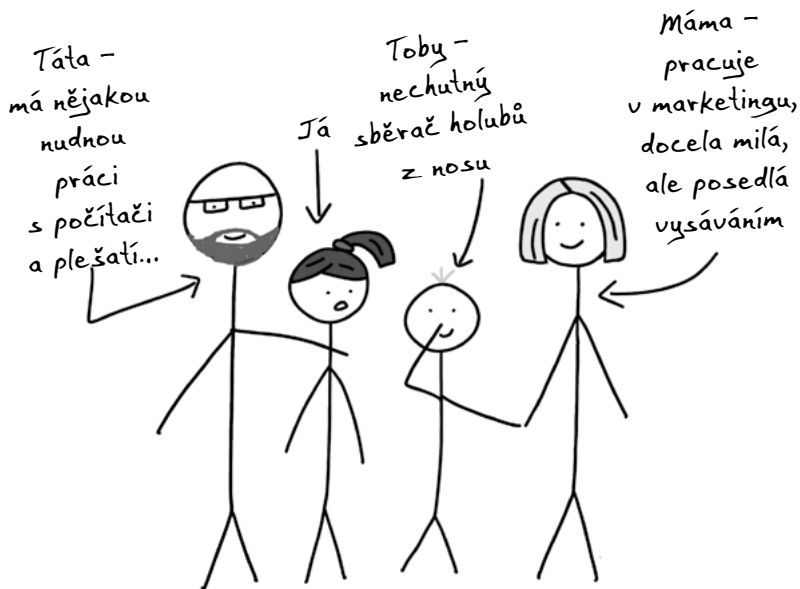
skutečný důvod byl, že mám zlomené srdce. Ani ten milkshake mi moc nechutnal. Když jsme totiž dorazili domů, byl už docela rozteklý, takže byl mléčnější a míň zmrzlinatý než obvykle, víte, co myslím, ne? Jo a taky jsem si pak zašpinila svoje nejoblíbenější tričko sladkokyselou omáčkou, to byla fakt třešinka na dortu.

Každopádně, když si teď Molly užívá surfaře a sluníčko u protinožců, rozhodla jsem se začít si vést deník a tady je. **TA DÁ!**

Snad to bude trochu takové, jako bych si s někým během tohoto dlouhého osamoceního léta povídala. Taky si ho budu ilustrovat, protože mám hrozně ráda komiksy. Jednou, až budu starší, ze mě bude kreslířka vtipů v novinách nebo časopisech. Tak si to teď aspoň můžu procvičit, když už nemám **VŮBEC CO DĚLAT.**

Tady je obrázek mojí rodiny.

(POZNÁMKA: NECHODÍME JEN TAK NAHATÍ. JENOMŽE KRESLIT OBLEČENÍ TRVÁ TAK DLOUHO A UPŘÍMNĚ JE TO HROZNÁ NÁMAHA.)

Mám dojem, že moji rodiče nejsou zas až tak špatní – pokud teda nepočítám, jak do mě pořád rýpají ohledně toho, kolik času trávím na telefonu. O mém ušmudlaném sedmiletém bráchovi se to samé říct bohužel nedá. Bože, ten kluk je ale otrava. To mi připomíná:

JESTLI TOHLE ČTEŠ, TOBY, TOHLE JE MŮJ OSOBNÍ MAJETEK A JÁ TĚ DOSTANU!

Hmm... co bych ti tak o sobě ještě mohla povědět?

No jasně! Ještě jsem ti nepověděla o svých křečcích, že? Tak tady jsou!

Tyhle kluky už mám asi tak osm měsíců. Žijou u mě v pokoji a jsou trochu hluční, ale to mi zas tolik nevadí, protože mi aspoň dobře radí. Občas jim vyprávím o tom, jak hrozný jsem měla den, a oni jen tak běhají v kolečku a cpou si tváře jídlem, jako by mi říkali: „Netrap se maličkostmi, baby. Ve světě se děje spousta důležitějších věcí.“ A mají fakt pravdu! Pokaždé mi zvednou náladu.

Radši ani nebudu zmiňovat, co se stalo Kuličkovi I. a Kuličkovi II. Odpočívajte v pokoji.

Takže tak. To je můj život v kostce. Jsem v tomhle velkém a děsivém světě skoro opuštěná. A za pár týdnů budu muset jít do nové školy **ÚPLNĚ SAMA**. Jo, a jmenuju se Lottie Brooksová. A žiju u moře v Brightonu, ve Velké Británii. A je mi jedenáct a tři čtvrtě. To je asi taky docela užitečná informace.

ČTVRTEK, 12. SRPNA

Asi se ptáš, proč mám jen jedinou kamarádku? Nebo třeba ne, protože papír nad ničím moc nepřemýšlí... ale povím ti to tak jako tak, protože od toho tu taky jsi, že?

Když mi byly čtyři, musela jsem nosit klapku na oko kvůli šilhání. Ze začátku se mi docela líbila. Předstírala jsem, že jsem pirát plavící se přes sedm moří při hledání zakopaného pokladu. Říkala jsem si Kapitán Mrzutý Humr, protože mi to přišlo docela vtipné.

To se ale všechno změnilo, když jsem začala chodit do školy. Pár spolužákům jsem řekla o tom, že jsem Kapitán Mrzutý Humr, a ta přezdívka mi zůstala. Zanedlouho si ze mě všichni začali dělat srandu. Nejdřív kvůli té klapce na oko, pak kvůli mému oblečení, pihám, pak i kvůli tomu, jak jsem mluvila... nikdy jsem to nepochopila.

Byla tam jedna holka, Eliza, která měla každý den perfektní copánky, a ta byla úplně nejhorší. Rozšířila o mně spoustu hrozných pomluv.

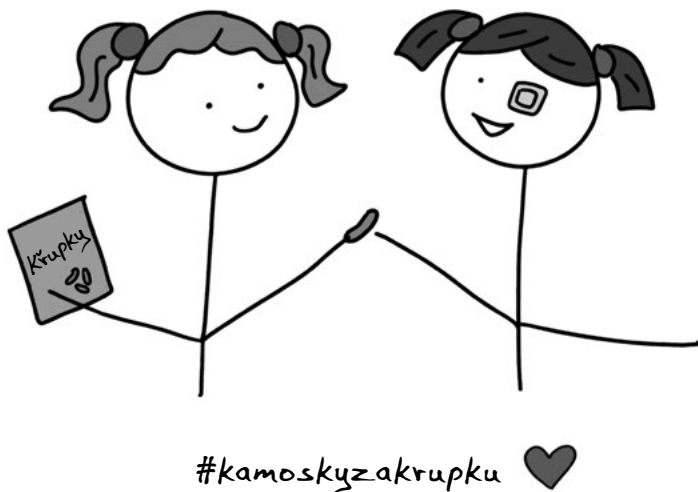

Nic z toho ale nebyla pravda. Eliza si to všechno vymyslela. (Mamka říkala, že jsem uměla chodit na nočník už ve dvou a půl letech!)

Připadala jsem si tak osamělá a zmatená. Proč mě lidi neměli rádi? Proč jsem musela být ve třídě jediná, kdo měl na oku klapku? A jak bylo vůbec možné, že Eliza měla každý den tak perfektní copánky?!

Pak k nám do školy nastoupila Molly a všechno se změnilo. Netuším, co bych si bez ní počala. Hned první den si dřepla vedle mě i se svojí Minnie Mouse krabičkou na oběd, nabídla mi křupku a řekla Elize s perfektními copánky, aby mě nechala na pokoji. Molly byla tak vtipná a sebevědomá, že by klidně mohla kamarádit s kýmkoli, ale vybrala si mě.

Podívej, jak nám to tenkrát slušelo.

Od té chvíle jsme byly nerozlučné **#NEJKAMOSKYNASVETE!**

Ale teď je Molly pryč a já se bojím, co si bez ní počnu.

Totíž všichni ostatní mají něco extra – jako třeba, že jsou dobří sportovci nebo jsou totálně nádherní. Ale já? Já jenom děsně zčervenám pokaždé, když na mě někdo promluví. Většinu svého volného času trávím o samotě a kreslím si hloupé komiksy. No a to rozhodně není cool, že? Taky mám ty nejnudnější hnědé vlasy, které kdy v historii lidstva existovaly. Abych byla upřímná, myslím si, že za všechny moje problémy můžou právě ony. Udělala bych cokoli, jen abych si mohla vyměnit háro s Molly. Ta má tak nádherné zrzavé kudrliny, ale vtipné je, že ona svoje vlasy taky nesnáší! No já nevím.

Možná že člověk vždycky nenávidí to, co má. Mamka říká, že jsem krásná, ale rodiče nikdy nejsou objektivní, takže se jim nedá důvěřovat. Asi by to říkala, i kdybych vypadala jako brambora.

To se lehko řekne, že si kamarády najdu co nevidět, ale rodiče prostě nechápou, že většina lidí *nechce* kamarádit s bramborou. No, k čemu jsou brambory vůbec dobré? Sice se z nich dělají hranolky a ty jsou fajn, ale pochybuju, že by hranolky nějak zvlášť zvládaly umění konverzace.

Ach jo, vidělas, jak
božsky dneska vypadal
Jack P.?

...

PÁTEK, 13. SRPNA

Konverzace s Molly přes WhatsApp:

Já: Ahoj, kámoško. Tak hroooooooooozně moc mi chybíš! Jak to tam u tebe jde?

Molly: Ty mi chybíš ještě víiiiiííííc!!
Jde to. Zatím jsem tu ale neviděla žádné hezké surfaře. Všichni vypadají dost podobně jako v Anglii 😞

Já: To naštve. Jseš tam ale zatím jenom chvilku, tak třeba se někde schovávají?!

Molly: Možná jo. Je tady taky pěkné vedro, i když by správně měla být zima. Nechápu, jak si rodiče mohli myslet, že je dobrý nápad přestěhovat se do Austrálie, když všichni vypadáme jako lahve mlíka, co nosí zrzavé paruky!

Já: Přesně. Mysleli vůbec na risk rakoviny kůže?

Molly: Očividně ne. Určitě jim tady umřu a oni toho pak budou litovat!

Já: Jo, to by jim ukázalo.

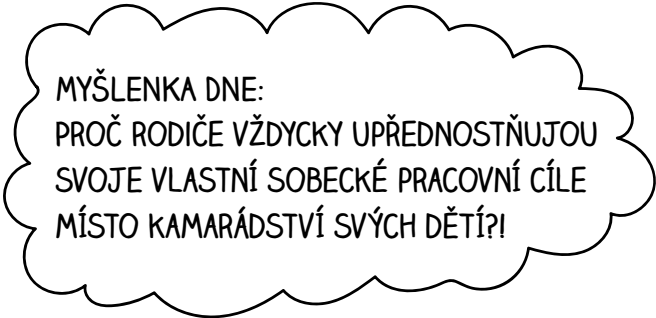
Molly: To teda!

Já: Akorát je to dost extrémní... chyběla bys mi, kdybys byla mrtvá! 🤖

Molly: Nooo, to ty mně taky. Budu se teda radši (aspoň chvíli) patlat padesátkou.

Já: 🤖 😊 xxx

Myslela jsem, že když si s Molly popovídám, tak mě to rozveselí, ale místo toho jsem byla smutnější než kdy dřív. Nechápu, že nám její rodiče museli zničit životy jen kvůli nějaké „nové vzrušující pracovní nabídce“.

MYŠLENKA DNE:

**PROČ RODIČE VŽDYCKY UPŘEDNOSTŇUJOU
SVOJE VLASTNÍ SOBECKÉ PRACOVNÍ CÍLE
MÍSTO KAMARÁDSTVÍ SVÝCH DĚTÍ?!**

SOBOTA, 14. SRPNA

15:34

Dnes je 22. den letních prázdnin a já jsem oficiálně **ZNUDĚNÁ K SMRTI**.

No, možná že trochu přeháním, ale stejně.

Tak si říkám, jestli je vůbec technicky možné opravdu zemřít nudou?
Určitě jo.

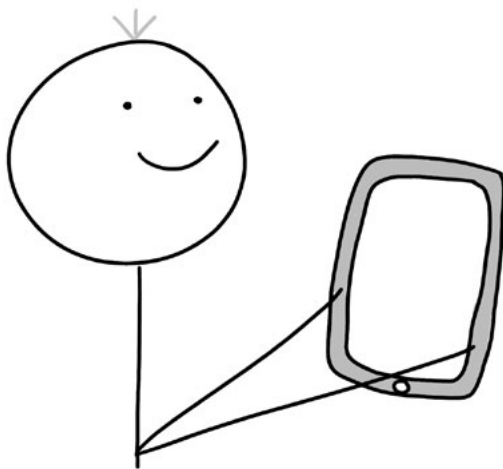

VŮBEC NIC se neděje.

Dneska odpoledne jsem snědla dva krajíce chleba s nutellou a šest sušenek hned za sebou (promiň, mami). Pak mi bylo špatně a dívala jsem se na konturovací tutoriály na YouTube. Konturování se mi zdá jako velká námaha, ale ty výsledky stojí za to, když má někdo velký nos a dvě hodiny denně nazbyt. Taťka mi vynadal, že jsem příliš často na YouTube, protože mi z toho prý shnijou mozkové buňky. Upozornila jsem ho, že Toby hraje celý den Minecraft a taky to pro něj asi není úplně nejlepší. A taťka na to: „Toby hraje jenom půl hodiny. A Minecraft je mnohem poučnější než make-upové tutoriály, hlavně když ani nemáš dovoleno make-up nosit!“

Tou dobou byl Toby na svém iPadu už asi tak sedm hodin! A nejhorší byl ten jeho výraz, když se k němu taťka otočil zády.

Osobně si myslím, že si taťka nechce připustit svoje špatné rodičovské schopnosti a že jemu samotnému by se hodila trocha konturování.

*Samolibě Samolibý Samolibec
ze Samolibcova*

K večeři jsem měla boloňské špagety a byla v nich samá mrkev. Jakože asi devadesát pět procent byly mrkve. Proč rodiče musí pořád do všeho cpát zeleninu? Jestli mi máma ještě jednou řekne, že když budu jíst mrkev, uvidím pak ve tmě, tak si asi spláchnu vlastní hlavu do záchodu.

Řekla jsem: „Podívej, mami, já tohle nemůžu jíst. Prostě to nesvědčí mému zdraví.“

Myslela jsem si, že to, jak jsem se vyjádřila, znělo docela inteligentně a bylo to lepší než říct „**FUUJ**, to je hnus!“, jako to dělá Toby, ale mamka vypadala, že má na krajíčku. Nevím, co se to s ní poslední dobou děje, ale skoro to vypadá, jako by byla na pokraji nervového zhroucení. Měla by se uklidnit, jde přece jenom o večeři.

Tatka prohlásil: „Lottie, nebuď drzá. Maminka si dala hodně záležet, aby nám připravila tohle skvělé jídlo. To nejmenší, co můžeš udělat na oplátku ty, je sednout si a hezky to sníst.“

„Tati, promiň, ale já fakt nemůžu. Dělá se mi z toho špatně.“

„Řekni mi jediný dobrý důvod, proč bys nemohla sníst svoji večeři, mladá dámo.“

„No, protože jsem se vlastně rozhodla, že se stanu vegetariánkou!“

Tohle je ve skutečnosti opravdu něco, co už nějaký ten pátek zvažuju, protože mám *hrozně* moc ráda zvířata. Největší problém ale je, že vegetariáni nemůžou jíst slaninu, a to mi přijde dost nefér, protože slanina je **TAK** dobrá!

„Zajímavé, vždyť ani nemáš ráda zeleninu.“

„To není pravda,“ bránila jsem se. „Mám ráda hranolky a ty jsou ze zeleniny. A taky mám ráda kečup. V dnešní době je totiž dost jednoduché být vegetariánem, i když člověku nechutná zelenina! Mám na výběr spoustu jídel.“

„Jo? Jako třeba co?“

„Hmmm... pizzu margheritu.“

Upřímně, klidně bych po zbytek života jedla už jenom margheritu.

Ale ta nejdůležitější věc, kterou jsem dneska chtěla zmínit, bylo to, že jsem přišla s plánem. Takže prosím o pozornost!

Už dáváš pozor a nemůžeš se dočkat?

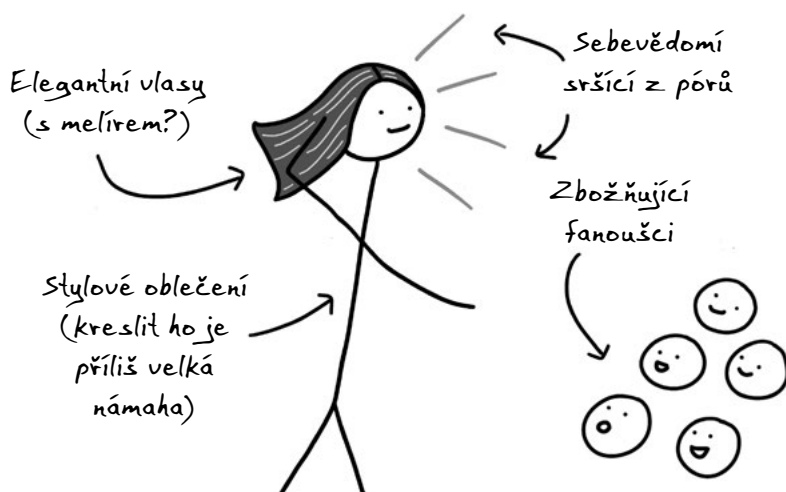
Ne?

No to je jedno.

Tak tady to je...

MŮJ PLÁN: Přes léto se úplně proměním a stane se ze mě nová Lottie! Sebevědomější a tak podobně, takže pak budu moct jít na druhý stupeň a okamžitě se stát populární a zbožňovanou svými novými oddanými fanoušky!

Proměna Lottie Brooksové

Anebo by mi taky klidně stačilo, kdyby si mě nikdo nevšímal, ale měla bych aspoň někoho, s kým bych mohla chodit na oběd. Abych si pak nemusela cpát svůj sendvič do pusy, jak nejrychleji to jde, a po zbytek přestávky se schovávat na záchodě.

Dokáže vůbec někdo přehlédnout, jak jsem bramborová, že mám hubené nohy a úplně mi chybí společenské dovednosti? Uvidíme.

NEDĚLE, 15. SRPNA

17:22

Od té doby, co jsem se omylem stala vegetariánkou, je život dost těžký.

Dnešek začal špatně. Vzbudila jsem se a cítila slaninu. Taťka ji smažil dole a pak tu vůni rozvíval po celém domě časopisem. „HmMMM, slanina!“ volal. „Tak křupavoučká a dobroučká!“

Někdy si nejsem jistá, kdo je u nás ten dospělý a kdo dítě.

Nalila jsem si mlíko na lupínky a předstírala, jak hrozně moc mi chutnají, protože jsem nechtěla, aby měl taťka pocit, že nade mnou vyhrál.

„Mmm, lupínky!“ prohlašovala jsem a hladila si břicho. „Tak výživné a... hnědé.“ Ale asi jsem tím nikoho nepřesvědčila – určitě ne potom, co jsem se kvůli jednomu zvlášť suchému soustu málem zadusila.

Bohužel taťka nechal na lince jeden kousek slaniny. Snažila jsem se ho ignorovat, ale pořád po mně pokukoval. Nemohla jsem si pomoci. Rychle jsem ho nacpala do housky a natřela ho kečupem.

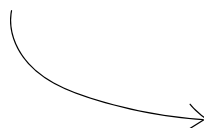
Zrovna když jsem se chtěla pořádně zakousnout, taťka vyskočil zpoza lednice. Přistihl mě při činu.

ARGH! PROČ JSOU ZÁSADY TAK HROZNĚ OTRAVNÉ?!

Položila jsem housku se slaninou zpátky a taťkovi jsem elegantně poděkovala za to, jakou má o mě starost.

Já se ale nevzdávám. Nespadnu hned při první překážce. Budu si dál razit cestu vpřed. Když přišel čas na odpolední svačinu, tak jsem si uvědomila, že už jsem **CELÝ DEN** neměla ani kousek masa!*

*POKUD TEDA NEPOČÍTÁM, ŽE JSEM Z LEDNICE VZALA KUS SALÁMU A BEZ PŘEMÝŠLENÍ HO SNĚDLA. JEJDA. KOLIK MASA VŮBEC MŮŽE V TAKOVÉM SALÁMU BÝT? STEJNĚ JSOU TO URČITĚ JEN MASOVÉ NÁHRAŽKY, CO CHUTNAJÍ JAKO SALÁM.

TAK JSEM SI TO VYGOOGLILA. JE ZE STOPROCENTNÍHO VEPŘOVÉHO, TAKŽE ASI TA NEJMÍŇ VEGETARIÁNSKÁ VĚC, KTEROU JSEM MOHLA SNÍST. SAKRA.

ALE JAK JSEM ŘEKLA, BYLO TO OMYLEM. TAKŽE: JOI
POVEDLO SE!

Šlo mi to tak dobře. Byla jsem na sebe tak pyšná.

Pak ale mamka všechno zkazila, když na mě nahoru zavolala: „Lottie! Děláš kuřecí nugetky a hranolky. Mám ti připravit brokolici, když teda nebudeš jíst to kuře?“

Nechtěla jsem jí to komplikovat, takže jsem prohlásila: „No tak já si dám ty kuřecí nugetky, když už je teda připravuješ...“

„To nemusíš,“ odpověděla. „Ještě jsem s tím nezačala, takže nebude problém ti místo nich uvařit nějakou zeleninu.“

„No, ale určitě by pro tebe bylo jednodušší vařit jenom jedno jídlo. Nevadí mi to.“

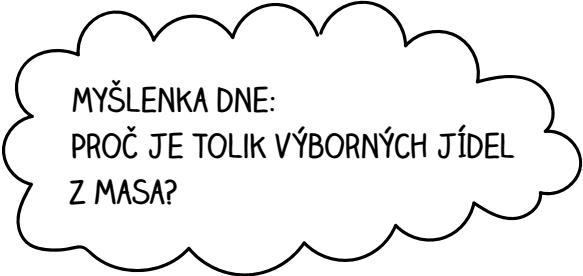
„Vůbec mě to netrápí, opravdu. Nechci, abys kvůli mně musela porušovat své zásady.“

„Hm... ne... dám si klidně ty nugetky.“

Prísahám, že jsem slyšela, jak se s tatškou smějou.

Takže už nejsem vegetariánka. Ale není to tak úplně moje vina. Jak si asi mám v jeden den nechat ujit slaninu i nugetky? Tak silná nejsem.

Třeba to zkusím za pár let znovu, až budu mít trochu víc sebekontroly.

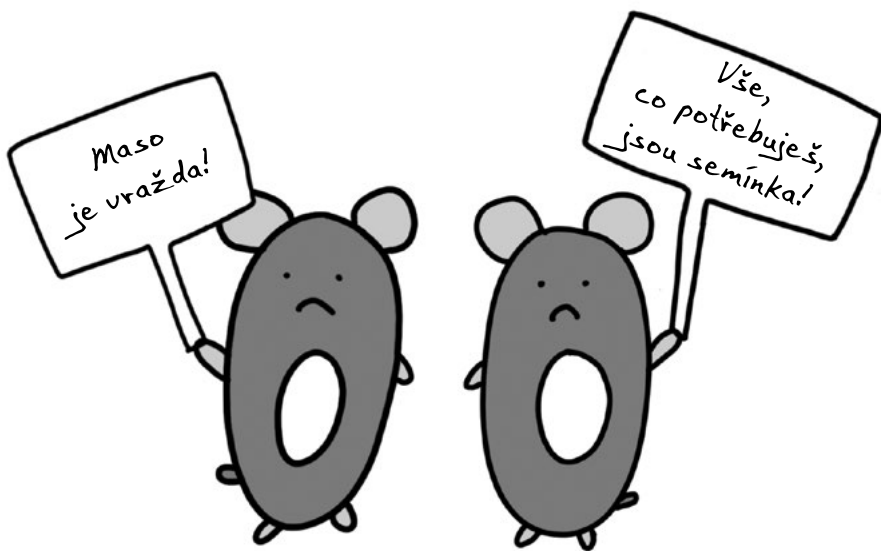

MYŠLENKA DNE:

PROČ JE TOLIK VÝBORNÝCH JÍDEL
Z MASA?

PONDĚLÍ, 16. SRPNA

Křecci se snaží, abych se cítila provinile kvůli svému ubohému výkonu jako vegetariánka. Pro ně je ale jednoduché mě takhle odsuzovat. Nikdy totiž neochutnali pořádný hambáč, že?!

ÚTERÝ, 17. SRPNA

Potom, co jsem velkolepě odhalila **SVŮJ PLÁN**, jsem s ním moc nepohnula. Místo toho se ale hodně dívám na televizi a zírám do telefonu. Počkat, to se počítá – je to výzkum!

Mamka teď přišla do obýváku a zeptala se: „Co teda budeš dneska dělat?“

Nebyla to ani tak otázka, jako spíš obvinění.

Pak prohlásila: „Jestli nemáš v plánu nic extra důležitého, tak by ses možná měla nadýchat čerstvého vzduchu a jet se mnou na nákup.“

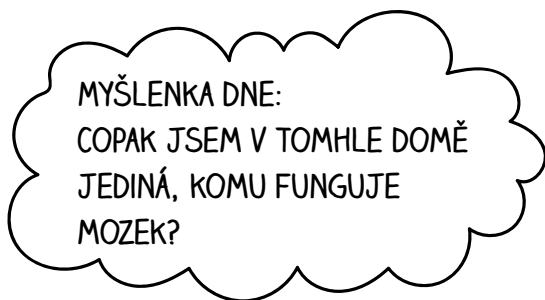
Někteří rodiče s dětmi podnikají hodně zajímavých a zábavných věcí – třeba s nimi jedou do zábavního parku, nebo na nějaký londýnský muzikál. A co vyjde na mě? Výlet do supermarketu! Jak moc čerstvého vzduchu se asi tak nadýchám v Tesco?

A tak jsem se vymlouvala: „Mám v plánu něco dost důležitého. Uvažuji nad tím, jak je možné, že mě na Instagramu sleduje jen třináct lidí, když Kim Kardashian má přes sto sedmdesát pět milionů sledujících.“

To je přece víc než trojnásobek počtu obyvatel celé naší země. Úlet. Vsadím se, že kdybych mohla mít veřejný profil, tak bych se jí možná vyrovnala. Ale zatím to vypadá, že budu zaseknutá na dvojčíferném čísle.

Mamka zasténala. „Jestli tu svoji Insta-blbost hned nevypneš, tak budu muset prodat tvůj telefon na eBay a místo něj ti dám... Co je opak chytrého telefonu? Vždyť víš, takový ten, co nemá ani Wi-Fi, ani aplikace...”

Pak přišel do pokoje tatka a zvolal: „Mám to: hloupý telefon!”

STŘEDA, 18. SRPNA

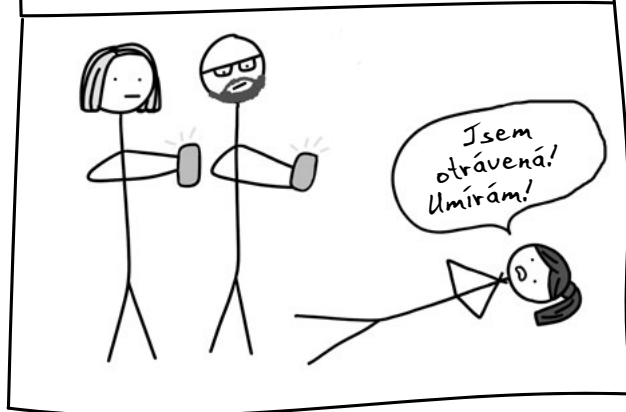
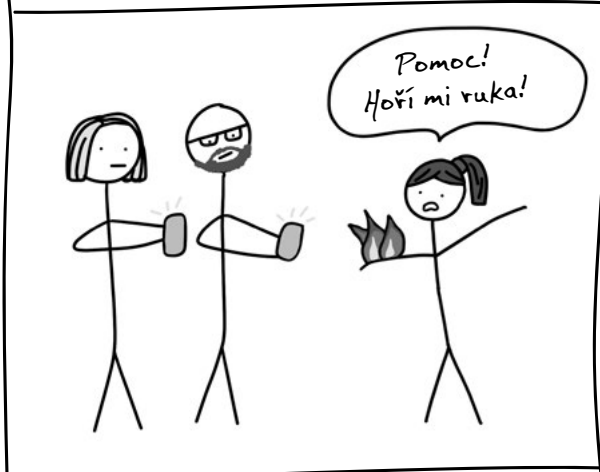
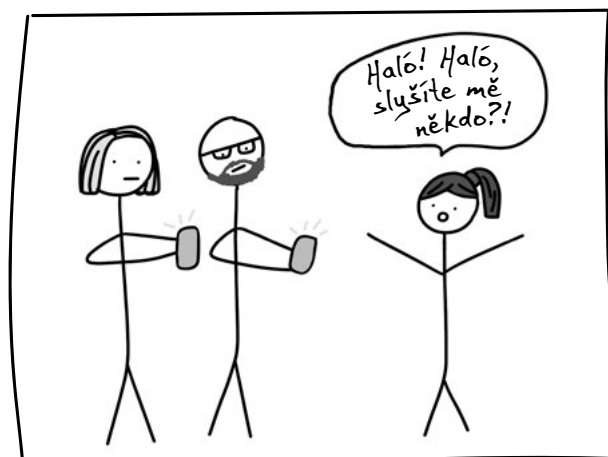
Dneska mě vytáhli na „hezký rodinný den na pláži“, protože podle všeho je „škoda trávit tak krásný den jen sezením doma“.

Sedět doma ve tmě a koukat na TikTok mi teda těžko přijde jako ztráta času.

Mám pocit, že staří lidé v dnešní době dětem vůbec nerozumí. Pamatují si jenom svoje mládí bez telefonů a YouTube a prostě beze všeho, co je v životě dobré. A myslí si, že bychom všichni měli být venku, stavět si bunkry a houpat se na lanech. Vždyť už nejsme v roce 1973. Dětem se líbí obrazovky, ok? Tak už si na to zvykněte!

Ani by mi to tolik nevadilo, jenže oni sami tráví spoustu času projížděním Facebooku a sdílením memů o tom, jak složité je být rodičem, které jsou podle nich „k popukání“.

Jsou to **TAKOVÍ** pokrytci!

ČTVRTEK, 19. SRPNA

Dneska odpoledne jsem v klidu seděla u sebe v pokoji a hleděla si svého, když mamka najednou bez zaklepání nakoukla dovnitř. Vždyť jsem mohla být nahatá!

„Hej!“ zvolala jsem. „Co musí člověk udělat, aby měl nějaké soukromí?“

„Ale, není tady nic, co jsem ještě neviděla, Lottie,“ řekla a přitom se smála.

„Mami, už je mi skoro dvanáct!“

„Fajn, omlouvám se, drahoušku. Příště zaklepu. Ale přišla jsem, abych ti pověděla, že jsem pozvala na návštěvu Liv, aby ti dala pár rad ohledně druhého stupně. Víím, že máš trošku strach z toho, jak zapadneš a najdeš si kamarády.“

„Ach jo, mami!“ zakňourala jsem.

**(PRO TVOJI INFORMACI: LIV JE MOJE TŘINÁCTILETÁ SUPER
STYLOVÁ SOUSEDKA OD VEDLE.)**

„Drahoušku, vím, že nemáš ráda, když ti zasahuju do života, ale jít do nové školy je už tak dost složité. Zvláště když jsi stydlivá.“

„MAMI!“

No mohla mě popsat jako ještě větší nulu?!

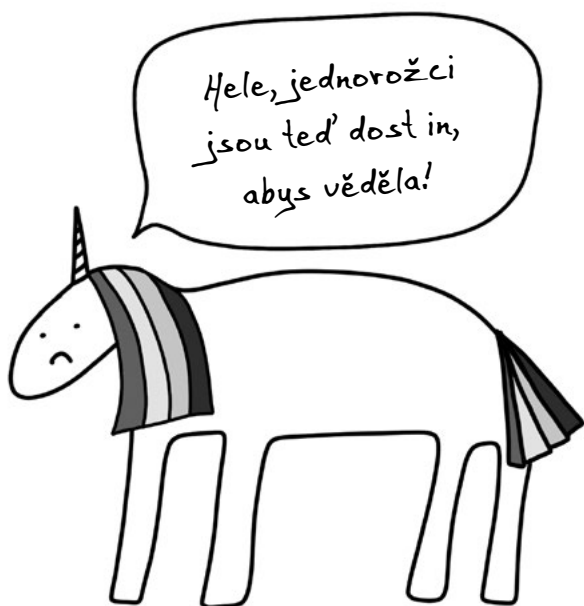
„Bude to fajn. Liv je hrozně milá. Říkala, že ti moc ráda pomůže, a bude tu asi tak za deset minut.“

„COŽE?!“

Nemohla jsem uvěřit tomu, že k nám mamka pozvala snad tu nejvíc cool osobu na světě a řekla mi to jen deset minut předem.

Rozhlídla jsem se po svém pokoji a zpanikařila – vypadal, jako by tam žila šestiletá školačka. Pořád jsem ještě měla vystavená svoje zvířátka a jejich domečky! (Aby bylo jasno, už si s nimi dávno nehraju. Jen se mi líbí, když stojí na komodě.) Všechny jsem je smetla dolů – králíčí miminka vypadla z jeslíček a jedna z bagetek z pekárny mi vletěla do oka. „Omlouvám se vám!“ řekla jsem jim a nacpala je pod postel.

Co dál? Povlečení – je celé zamořené duhami a jednorožci. Miluju jednorožce a duhy, ale mají to tak lidi na druhém stupni? To asi ne.

Zaházela jsem celou postel oblečením a pak jsem šoupla do skříně svoje jednorožčí bačkory i s celou svojí sbírkou duhových mašliček a plakátů Justina Biebera a Mattyho B.

Slyšela jsem, jak mamka volá: „Lottie, Liv je tady!“

A potom tu Liv najednou byla a stála u mě v pokoji! Měla dlouhé hnědé vlasy prosvětlené do blond a vypadala tak **STRAŠNĚ COOL!** Jako ta nejvíc cool osoba, kterou jsem kdy viděla. Nebo aspoň se kterou jsem kdy mluvila.

Řekla jsem: „Líbí se mi tvoje vlasy, Liv! Vypadají fakt krásně.“

Ona na to: „Jo, já vím.“

„Dala by sis něco k pití, Liv?“

„Dám si kávu, prosím.“

Ta má takový vkus! Pije kávu jako opravdový dospělák.

Oběma jsem nám udělala kávu a nebudu lhát, chutnala naprosto příšerně. Stejně jsem se snažila ji usrkávat jako stylová Pařížanka. Nejsem si ale moc jistá, jestli se mi to povedlo.

Pak jsme se posadily ke mně na postel a Liv začala: „Hele, tvoje nová škola je drsná. Pomůžu ti, co nejvíc to půjde, ale jenom potají, jo? Tenhle rok jdu do osmičky a osmáci se s šestákama rozhodně nebaví.“

„Tak jo.“

„Dobře. Takže první věc, kterou bys měla vědět... Počkat, je tamto na zemi figurka zajíčka?“

Podívala jsem se na zem a s hrůzou si uvědomila, že paní Chundelatá leží přímo vedle mojí nohy. „Cože?“ řekla jsem. „Ne... eee... Teda jo, asi jo... ale není moje... je bráchy. To jemu se tyhle hlouposti líbí.“

Pak jsem se pro paní Chundelatou natáhla a vysokým obloukem ji hodila přímo do koše. Naštěstí jsem se trefila. (Rodince paní Chundelaté se omluvím později.)

Potom Liv prohlásila: „Ó můj bože, to je miska s Justinem Bieberem?“

„Cože? Ne! Eee... Nechápu, že můj brácha zase jedl lupínky z téhle hloupé misky u mě v pokoji!“

